

kun den, at vi ville forſvare os og vor Neutralitet. Og det er heller ingen Stade til, at Regeringen faar en Opfordring til, naar Lejlighed gives, at ſaa denne Neutralitet anerkendt, ſaa at vi kunne opnaa den Tryghed, ſom det overhovedet er muligt for et lille Folk at opnaa. Der har været talt tidt i høje Toner fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, om Danmarks Neutralitet. Naar der nu gøres et lille Skridt i den Retning fra vor Side ved en Udtalelſe fra begge Rigsdagens Ting, er man ſtraks paa Lærne og ſiger, at det hele duer ingen Ting.

Det ærede Medlem anførte en Sætning til ſidſt, der ſkulde have ſtaaet ſom Indledning, om at det ſkulde føre os langt ned ad, tilbage, langt ind i Proviſorierne, at man foretager diſſe Skridt i Retning af at forebygge dem. Det er kun et Ekſempel paa de Overdrivelſer, hvortil ærlig Vilje og ſtor Midtærhed kunne forlede et æret Medlem, men det er af den Beſtaffenhed, at de aabenbart ikke gøre Indtryk paa nogen.

Jeg ſtal ſlutte diſſe Bemærkninger med at ſige, at jeg i høj Grad paaſtonner og oprigtig anerkender den Stilling, ſom Tingets Flertal har taget i denne Sag, og at jeg betragter Vedtagelſen af denne Beſlutning af begge Rigsdagens Ting ſom et Vidneſbyrd om, at der er en alvorlig Vilje til Stede til at føre vor Udvikling fremad paa almindelig, fra alle Sider anerkendt, grundlovmæssig Maade, ſaaledes at man kan undgaa at komme tilbage til de ulykkelige Tilſtande, ſom vi heldigviſ nu have forladt. Og jeg vil haabe, at denne Vilje — for det er den, det kommer an paa — maa bevares og styrkes og maa ſaa al Anledning til at styrkes under de Forhandlinger, ſom nu følge efter.

Casperſen: Dette Forſlag betragter jeg nærmest ſom et Led i de Foranſtaltninger eller Udtalelſer, ſom fremkomme fra den tidligere Opposition for at ſlippe nogenlunde helſtindet fra, hvad de have gjort i diſſe Dage. Jeg tillægger det ikke Spor af anden Betydning. Saaledes betragter jeg ogsaa den Udtalelſe, ſom fremkom i Gaar fra den højtærede Finanzminister; det var en Udtalelſe af ſamme Slags, der i Birteſligheden ikke ſiger det allermindſte. Jeg kan godt forſtaa, at den tidligere Opposition man have noget, ſom de kunne komme frem med og ſige: Der ſtulde ſe, hvad vi have gjort, vi ſik noget igen. Jeg tillægger det ikke nogen Betydning i to Henſeender. For det første er denne Beſlutning ſom Helhed ikke nogen Lov. Jeg kan maaſte endda

ſtrække mig ſaa vidt, at jeg indrømmer, at den kan være moralſk bindende for den nuværende Rigsdag, og den nuværende Regering; men den er ſandelig ikke bindende for en anden Rigsdag eller for en anden Regering. Hvad der har været udtalt paa den Maade, kan ikke være bindende, og jeg mener, at de enkelte Punkter, ſom ere opſtillede, og de Foranſtaltninger, ſom der ſøges truſne, heller ikke have det mindſte at ſige, for de ville ikke være den mindſte Garanti mod, at vi atter kom ind i Suppedaſen. Jeg ſtal ikke komme nærmere ind paa dem, da Tiden er ſaa langt fremſtrebet, og det ærede Medlem for 7de Kredſ (Madſen-Mygdal) har omtalt dem ſaa udførlig. — Den Omtale, ſom den ærede Ordfører, det ærede 9de kongevalgte Medlem (Steffenſen) gav dem, var jo egentlig af den Beſtaffenhed, at man nok kunde ſe, at der ikke juſt var ſaa ſtor Begejſtring derfor, og at det ikke havde ſaa ſtor alvorlig Betydning.

Jeg vil blot ſige: Hvad ſtal der være i Vejen for, at der efter de to Maaneders Forløb kan udstedes en proviſoriſk Lov den 1ſte Juni? Det ærede Medlem fra 6te Kredſ (S. Pedersen) ſagde, at det kunde der ikke være Tale om, for det var Tiden, der manglede. Det kan være, men det kan ſandelig ogsaa være, at det ikke er Tiden. Tror det ærede Medlem f. Ets., at vi i 1885, da en vis Del af Højre vilde have Kamp, hvis vi havde haft diſſe to Maaneders, havde ſluppet uden Proviſoriet? Nej, vi havde ikke ſluppet, uden at vi havde givet „de 3 Millioner inden Kl. 12“, og vi ere altsaa ikke en Smule bedre farne, naar vi vedtage det, ſom her foreligger. For en Regering, ſom ønsker at lægge en Fortolkning ind deri, er der jo altid dette: hvad kan ſiges at høre til en regelmæssig Statsforvaltning, og der er ſaa mange andre Ting, der kunne ſiges.

Punkt 2, hvor de proviſoriſke Loves Behandling omtales, kan jeg heller ikke indſe, er i mindſte Maade betryggende. Jeg kan ikke ſe, at der er det mindſte i Vejen for, at en Regering, der vil have Krig, efter hver Samlings Ophør udsteder en proviſoriſk Lov paa ſamme Maade ſom før. Det ærede Medlem mener det ikke, efter hans Hovedryſten at dømme, men jeg tror nu nok, jeg har Ret.

Punkt 3 ſtal jeg ikke komme meget ind paa, det synes at være noget af det meſt umulige, der eksisterer. — Og ogsaa Punkt 4, tror jeg, er betydningsløſt, for det har aldrig været udtalt fra nogen Side andet, end at vi vilde værne vor Neutralitet.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det nærmest for at ſvare det ærede Medlem for